

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: Klatovské reality s.r.o.**, IČ: 25204891, se sídlem Praha – Stodůlky, Karla Kryla 2697/7, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2015, čj. DSH/14435/14,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2015, čj. DSH/14435/14 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, Odboru dopravy – dopravní úřad (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 14.8.2014, čj. OD/8769/14/Ka (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), podle něhož se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen „zákon o silničním provozu“*) a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Prvostupňovým správním orgánem bylo na základě oznámení Městské policie v Klatovech ze dne 11.3.2014 o podezření z přestupku zahájeno řízení o přestupku. Výzvou ze dne 17.3.2014, čj. OD/3157/14/Ka vyzval prvostupňový správní orgán žalobce k uhrazení částky 500 Kč nebo sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla Cadillac, ... Žalobce sdělil, že dne 28.2.2014 řídil uvedené vozidlo Carol-Andrei Raita, bytem ... , na základě smlouvy o nájmu osobního motorového vozidla ze dne 26.11.2013. Prvostupňový správní orgán žalobcem označeného řidiče předvolal k podání vysvětlení na den 4.7.2014. Žalobcem označený řidič se v daném termínu nedostavil a prvostupňový správní orgán věc odložil, neboť nezjistil totožnost řidiče, který přestupek spáchal. Následně ve věci rozhodl příkazem ze dne 9.7.2014, čj. OD/7627/14/Ka, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému příkazu podal žalobce dne 15.7.2014 odpor. V řízení bylo pokračováno a dne 14.8.2014 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 28.2.2014 v době od 10:15 hod. do 10:25 hod. na místní komunikaci ul. Krameriova v obci Klatovy nezajistil, aby s motorovým vozidlem Cadillac RZ..., které nebylo označené žádnou parkovací kartou, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič vozidla porušil dopravní značku IP 12 „*Vyhrazené parkoviště*“ s dodatkovou tabulkou s textem „*Pro držitele parkovací karty*“. Tím naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 7.11.2014. Žalovaný toto odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

3. První námitka žalobce směřovala proti skutečnosti, že žalovaný i prvostupňový správní orgán postupovali v rozporu s § 125f odst. 4 písm. a) zákon a silničním provozu a neučinili všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Prvostupňový správní orgán na základě žalobcem podaných podkladů a informací zjistil dostatečně skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Pan R. byl ve sdělení žalobce i ve smlouvě o nájmu motorového vozidla identifikován adresou svého bydliště, rodným číslem a číslem dokladu totožnosti. Řidič vozidla byl řádně ztotožněn, prvostupňovému správnímu orgánu se nepodařilo jej předvolat, což nemůže být kladeno za vinu žalobci. Pan R. se zdržoval v České republice, jeho konkrétní bydliště si mohli prvostupňový správní orgán i žalovaný zjistit např. u cizinecké policie. Žalovaný nemůže žalobci vytýkat, že nesdělil konkrétní bydliště pana R. v České republice, jeho aktuální bydliště se často měnilo a žalobce nebyl povinen zjišťovat a evidovat si bydliště někoho, komu pronajal auto. Pan R. motorové vozidlo v době jeho pronájmu opravdu řídil, jelikož ani neměl od žalobce udělen souhlas poskytnout vozidlo k řízení jiné osobě. V citované smlouvě o nájmu motorového vozidla bylo v článku 5 sjednáno, že nájemce odpovídal za provoz automobilu jako provozovatel. Prvostupňový správní orgán pro své ulehčení procesně pochybil a věc odložil a uznal vinným žalobce ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

4. Dále žalobce namítal, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu byly stanoveny tři podmínky, kdy fyzická nebo právnická osoba odpovídala za správní delikt a tyto podmínky musely být splněny kumulativně, aby odpovědnost provozovatele vozidla nastala. První z těchto podmínek byla, že bylo porušení pravidel zjištěno prostřednictvím

automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání. První podmínka nebyla v této věci naplněna, jelikož porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku ani se nejednalo o neoprávněné zastavení nebo stání. O neoprávněné zastavení nebo stání by se jednalo v případě, kdyby řidič porušil zákaz zastavení nebo stání, který byl označen příslušnou zákazovou značkou. V daném případě však pan R. žádný zákaz zastavení ani stání neporušil, ale parkoval s předmětným vozidlem na místě označeném dopravní značkou IP 12 „*Vyhrazené parkoviště*“, kde bylo zastavení i stání povoleno.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že byly splněny podmínky § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu (z oznámení o podezření z přestupku nebyla zřejmá totožnost řidiče, který vozidlo zaparkoval, a neoprávněné stání vozidla bylo možné projednat v blokovém řízení), tudíž byly splněny i podmínky § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce jako provozovatel vozidla, se kterým byl přestupek spáchán, byl vyzván k uhrazení určené částky a byl poučen, že ve lhůtě 15 dnů má prvostupňovému správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil, že vozidlo měl dne 28.2.2014 zapůjčeno pan R. Prvostupňový správní orgán pana R. předvolal k podání vysvětlení, ke kterému se pan R. v nařízeném termínu nedostavil a byl pro prvostupňový správní orgán nedosažitelný. Nebylo na místě opakovat pokus o předvolání ani zjišťovat a prověřovat případný pobyt pana R. na území České republiky. Z tohoto důvodu tak byl přestupek odložen, neboť nebylo možné spolehlivě určit totožnost řidiče vozidla v době spáchání protiprávního jednání, když nebyl zjištěn žádný svědek. Prvostupňový správní orgán učinil všechny kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a nic na tom neměnilo ani soukromě právní ujednání mezi žalobcem a panem R. o tom, že nesměl půjčit vozidlo jiné osobě.

6. K námitce, že vozidlo, jímž bylo spácháno protiprávní jednání, neoprávněně nestálo či nezastavilo na zákazu stání či zastavení žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrval na svém názoru, že stání vozidla na vyhrazeném parkovišti, pro něž nebylo parkoviště vyhrazeno, bylo neoprávněným stáním. Uplatnění objektivní odpovědnosti žalobce jako provozovatele vozidla za správní delikt bylo zcela správné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

7. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

8. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

9. Ze správního spisu soud zjistil, že Městská policie Klatovy oznámila dne 11.3.2014 podezření z přestupku ve věci: „*nedovolené stání vozidla na místě označeném dopravní značkou IP12 a porušení dopravní značky B1. Dle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.*“. Skutkový stav: „*Dne 28.2.2014 v době od 10:15 do 10:25 hod. zjistila hlídka MP vozidlo Cadillac, zaparkované v Klatovech v ulici Krameriova. Vozidlo parkovalo na místě označeném dopravní značkou IP12 (vyhrazené park. pro parkovací karty) dle porušilo dopravní značku B1 (zákaz vjezdu). Na vozidle byla umístěna výzva pro řidiče (držitele) vozidla, ale nikdo se nedostavil v určené lhůtě (nejpozději do 7 dnů) na služebnu MP v Klatovech za účelem projednání přestupku.*“ Součástí správního spisu je i úřední záznam ze dne 11.3.2014 o skutkovém zjištění na místě samém včetně fotodokumentace a kopie výzvy podle § 11 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, zanechané na vozidle.

10. V kartě vozidla ... je jako provozovatel a vlastník uveden žalobce. Jedná se o vozidlo tovární značky CADILLAC, obchodní označení ESCALADE, s tvarem karoserie KOMBI.

11. Prvostupňový správní orgán s odkazem na výše uvedené oznámení Městské policie Klatovy vyzval žalobce podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvou ze dne 17.3.2014 jako provozovatele předmětného vozidla k zaplacení částky 500 Kč do 15 dnů od doručení výzvy podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu.

12. V odpověď na výzvu žalobce sdělil: „*Dne 28.2.2014 měl vůz tovární značky Cadillac ESCALADE, RZ ... zapůjčený pan C.-A. R., bytem ... ŘČ ..., (uvedena je shodná adresa trvalého pobytu). V příloze posíláme obyčejnou kopii smlouvy o nájmu osobního motorového vozidla, na vyžádání můžeme předložit její originál.*“ Na připojené smlouvě o nájmu předmětného osobního motorového vozidla ze dne 26.11.2013 je uveden jako pronajímatel žalobce razítkem a nečitelným podpisem a nájemce nečitelným podpisem. Součástí smlouvy je protokol o předání a převzetí nájemního automobilu, kde je u předání automobilu datum 28.2.2014 v 8:15 hod. a nečitelný podpis nájemce, a u kolonky automobil vrácen je uvedeno datum 29.2.2014 v 15:55 hod. a razítko žalobce a nečitelný podpis. Připojena je na samostatném listu kopie notářské doložky ze dne 26.11.2013, pořízené H.V., notářskou tajemnicí pověřenou JUDr. Vlastimilem Heřmanem, notářem v Klatovech, podle níž: „*Ověřuji, že C.-A. R., narozen ..., bytem ..., jehož totožnost byla zjištěna úředním průkazem, podepsal přede mnou vlastnoručně tuto listinu.*“

13. Prvostupňový správní orgán předvolal žalobcem označeného řidiče k podání vysvětlení před správním orgánem na den 4.7.2014. Předvolání bylo zasláno na adresu C.-A. R., a to doporučeně na mezinárodní (červenou) dodejku CN 07. Dodejka je s datem 21.5.2014 v kolonce Přepis jména adresáta tiskacím písmem, kde je napsáno ... a je uveden nečitelný podpis (zcela odlišný od podpisu na nájemní smlouvě). Ve spise je založena kopie obálky s adresou označeného řidiče.

14. Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 9.7.2014, čj. OD/7620/14/Ka (tedy po té, kdy se označený řidič, kterému bylo doručeno předvolání k podání vysvětlení na den 4.7.2014, k tomuto jednání nedostavil) uložil označenému řidiči: C.-A. R., nar. .. pořádkovou pokutu ve výši 1.000 Kč za to, že se nedostavil na výzvu k podání vysvětlení. Rozhodnutí bylo jmenovanému doručováno do vlastních rukou a zásilka se prvostupňovému správnímu orgánu vrátila jako nedoručená a v razítku RETUR (zpět) je zaškrtnut údaj Refuzat (odmítnuto, nepřijato) a je uvedeno datum, ve kterém není čitelný den a je čitelný údaj 07 2014.

15. Prvostupňový správní orgán podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích věc odložil, protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (záznam o odložení věci ze dne 9.7.2014). Téhož dne 9.7.2014 pod čj. OD/7627/14/Ka vydal podle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) příkaz, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení částkou 1.000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor, kterým byl příkaz podle § 150 odst. 3 věta druhá správního řádu zrušen, a v řízení bylo pokračováno.

16. Následně vydaným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, *„jehož skutková podstata byla naplněna porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona tím, že dne 28.2.2014 v době od 10:15 hod. do 10:25 hod. na místní komunikaci ul. Krameriova v obci Klatovy, nezajistil, aby s motorovým vozidlem tov. značky Cadillac registrační značky (dále jen „RZ“) ..., které nebylo označenou žádnou parkovací kartou, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť ve výše uvedeném místě a čase řidič předmětného vozidla porušil dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou s textem „Pro držitele parkovací karty I“, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením ustanovení § 4 písm. c) tohoto zákona.“* Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení částkou 1.000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, kde argumentoval shodně jako nyní v žalobě. Odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Právní hodnocení

A.

17. Nedůvodnou je námitka, že žalovaný i prvostupňový správní orgán postupovali v rozporu s § 125f odst. 4 písm. a) zákon a silničním provozu a neučinili všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoliv prvostupňový správní orgán zjistil dostatečně na základě žalobcem podaných podkladů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při*

užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

19. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,

b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

20. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

21. Soud v souvislosti s touto námitkou odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. 3 As 7/2014-21 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého *„evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.“*

22. Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, čj. 8 As 110/2015-46 (dostupný na www.nssoud.cz), kde je uvedeno: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský*

soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

23. V daném případě žalobce sdělil totožnost řidiče, sdělil jeho trvalé bydliště. Prvostupňový správní orgán označenému řidiči doručil předvolání k podání vysvětlení na žalobcem sdělenou adresu trvalého bydliště v Rumunsku. Ačkoliv lze předpokládat, že je dodejka podepsána adresátem, adresát se (ač předvolán s dostatečným předstihem dvou měsíců) k podání vysvětlení dne 4.7.2014 nedostavil. Pochybnost o možnosti zahájit řízení o přestupku s konkrétní osobou, kterou by měla být osoba označená žalobcem, je na místě jednak proto, že byl žalobcem označen řidič s trvalým bydlištěm v Rumunsku (ačkoliv mu bylo přiděleno rodné číslo pro pobyt na území České republiky), ale zejména proto, že druhou zásilku, která byla žalobcem označenému řidiči doručována následně, odmítl převzít. Ač byl řidič žalobcem identifikován, jak uvádí žalobce, adresou svého bydliště, rodným číslem a číslem dokladu totožnosti, tedy dle žalobce řádně ztotožněn, byl pro prvostupňový správní orgán ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu nedostupný, nebylo možné dosáhnout jeho vysvětlení. Pokud žalobcem označený řidič na adrese v Rumunsku předvolání k podání vysvětlení skutečně převzal, jak se domníval na základě vrácené podepsané dodejky prvostupňový správní orgán, pak nebyl důvod, aby byl zjišťován prvostupňovým správním orgánem jeho pobyt na území České republiky, jak namítá žalobce. Tím, že bylo žalobcem označenému řidiči doručeno předvolání k podání vysvětlení na adresu jeho trvalého bydliště v Rumunsku, kde jej převzal a k podání vysvětlení se přesto nedostavil, došlo v podstatě k situaci obdobné, jako by se dostavil a ve smyslu § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích podání vysvětlení odepřel s odůvodněním, že by tím sobě nebo osobám sobě blízkým (§ 68 odst. 4) způsobil nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin. Správné není tvrzení žalobce, že je mu kladeno za vinu, že se prvostupňovému správnímu orgánu nepodařilo označeného řidiče předvolat. Prvostupňový správní orgán naopak na základě žalobcem poskytnutých informací učinil vše pro to, aby se označený řidič dostavil k podání vysvětlení, tedy vše pro to, aby mohl zahájit řízení o přestupku s konkrétní osobou. Pokud byla jeho snaha o zjištění určité osoby směřovaná na základě údajů sdělených žalobcem do Rumunska neúspěšná a žalobcem označená osoba se k podání vysvětlení nedostavila, bylo zcela v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, když prvostupňový správní orgán věc přestupku odložil, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

24. Žalobce, který sdělil prvostupňovému správnímu orgánu adresu trvalého bydliště jím označeného řidiče v Rumunsku, pak sám v žalobě tvrdí, že se jím označený řidič zdržoval v České republice, jeho aktuální bydliště se často měnilo, a prvostupňový správní orgán i žalovaný si je mohli zjistit např. u cizinecké policie. Prvostupňový správní orgán však nebyl povinen pátrat po pobytu žalobcem označeného řidiče na území České republiky za situace,

kdy byla této osobě doručena výzva k podání vysvětlení na žalobcem sdělenou adresu v Rumunsku. Pochybnost o tom, že je žalobcem označená osoba skutečně řidičem, který předmětný přestupek spáchal, je založena jednak tím, že se tato osoba k podání vysvětlení nedostavila a v pořadí druhou písemnost prvostupňového správního orgánu odmítla převzít, a dále tím, že žalobce s touto osobou uzavřel smlouvu o nájmu předmětného vozidla na dobu neurčitou, ačkoliv mu byla známa toliko adresa této osoby v Rumunsku. Přesto žalobce tvrdí, že předmětné motorové vozidlo v době jeho pronájmu a konkrétně v době spáchání přestupku opravdu řídila jím označená osoba, jelikož neměla od žalobce udělen souhlas poskytnout vozidlo k řízení jiné osobě, a dokládá to tím, že ve smlouvě o nájmu motorového vozidla bylo v článku 5 sjednáno, že nájemce odpovídá za provoz tohoto motorového vozidla jako provozovatel. Nutno je i zmínit, že doba, kdy byl spáchán předmětný přestupek, je dle předávacího protokolu jedinou dobou, kdy měla žalobcem označená osoba předmětné vozidlo k dispozici. Je pravdou, jak namítá žalobce, že nebyl povinen zjišťovat a evidovat bydliště někoho, komu pronajal auto. Pak ale, v případě, že je s tímto pronajatým motorovým vozidlem spáchán přestupek a pronajímatel, který je současně provozovatelem daného motorového vozidla, tvrdí, že se jej dopustil nájemce, o kterém může sdělit toliko jeho adresu v Rumunsku, musí nést odpovědnost ve smyslu § 125f odst. 1 za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o pozemních komunikacích. Jinými slovy tím, že žalobce sdělil, uvedené údaje o nájemci vozidla, nezprostil se odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

25. Není proto správné tvrzení žalobce, že prvostupňový správní orgán pro své ulehčení procesně pochybil a věc odložil a uznal vinným žalobce ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle názoru soudu byly ze strany prvostupňového správního orgánu učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele daného přestupku a byla tak splněna podmínka stanovená § 125f odst. 4 zákona o přestupcích k projednání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se žalobcem.

26. Na uvedeném závěru nic nemění ujednání ve smlouvě o nájmu předmětného vozidla o tom, že nájemce odpovídá za provoz automobilu jako provozovatel. Uvedený závěr je opřen o ustanovení § 2 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31.12.2014, podle něhož je provozovatelem vozidla *vlastník vozidla nebo jiná fyzická nebo právnická osoba zmocněná vlastníkem k provozování vozidla vlastním jménem*. Dále o ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidel), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném ke dni 28.2.2014, (*dále jen „zákon o podmínkách provozu“*), který mimo jiné řeší registr silničních vozidel a zápisy do tohoto registru a který je vůči zákonu o silničním provozu ve vztahu speciality. Tento zákon definuje osobu provozovatele obdobným způsobem v § 2 odst. 16, kde je stanoveno, že *provozovatelem silničního vozidla registrovaného v registru silničních vozidel České republiky se rozumí fyzická osoba s místem trvalého pobytu nebo s místem povoleného pobytu v České republice nebo právnická osoba se sídlem v České republice, která vlastním jménem provozuje silniční vozidlo a je současně vlastníkem silničního vozidla a nebo je vlastníkem silničního vozidla*

oprávněna k provozování silničního vozidla. Podle § 4 odst. 1 věty první téhož zákona registr silničních vozidel je evidencí silničních motorových vozidel, přípojných vozidel a provozovatelů těchto vozidel. Podle § 4 odst. 4 téhož zákona do registru silničních vozidel se zapisuje a) vlastník (název, sídlo a identifikační číslo osoby (dále jen "identifikační číslo"), jde-li o právnickou osobu nebo fyzickou osobu podnikatele; b) provozovatel, není-li současně vlastníkem (název, sídlo a identifikační číslo, jde-li o právnickou osobu nebo fyzickou osobu podnikatele. Na základě uvedených ustanovení dospěl soud (shodně jako žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně shodné odvolací námitky) k závěru, že provozovatelem vozidla podle zákona o podmínkách provozu i podle zákona o silničním provozu není ten, kdo vozidlo reálně provozuje, ale ten, kdo je zapsán podle § 4 odst. 4 zákona o podmínkách provozu v registru silničních vozidel jako vlastník, resp. provozovatel vozidla. V daném případě je na základě uvedených zákonných ustanovení provozovatelem předmětného vozidla žalobce (viz odst. 10). Ujednání v nájemní smlouvě o tom, že nájemce odpovídá za provoz vozidla jako provozovatel, je ve vztahu k vyvození delikt ní odpovědnosti provozovatele vozidla bez významu. Případná odpovědnost nájemce je pak věcí soukromoprávní.

B.

27. Nedůvodnou je rovněž námitka, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proto, že nebyly splněny současně všechny tři podmínky stanovené v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, když porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku ani se nejednalo o neoprávněné zastavení nebo stání. O neoprávněné zastavení nebo stání by se dle žalobce jednalo v případě, kdy by řidič porušil zákaz zastavení nebo stání, který byl označen příslušnou zákazovou značkou. V daném případě však žalobcem označený řidič žádný zákaz zastavení ani stání neporušil, ale parkoval s předmětným vozidlem na místě označeném dopravní značkou IP 12 „*Vyhrazené parkoviště*“, kde bylo zastavení i stání povoleno. S obdobnou odvolací námitkou se v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně vypořádal žalovaný (viz str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).

28. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
- b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

29. V citovaném ustanovení jsou uvedeny pod písmeny a) až c) podmínky, které musely být splněny kumulativně, aby byla dána odpovědnost žalobce jako právnické osoby za uvedený správní delikt. Pod písmenem a) jsou uvedeny dvě podmínky rozlišené spojkou „nebo“, což znamená, že musí být splněna jedna „nebo“ druhá z podmínek uvedených pod písmenem a) daného ustanovení. Žalobce stejně jako v odvolání zpochybňuje naplnění podmínky uvedené pod písm. a) a tvrdí, že se nejednalo o neoprávněné zastavení nebo stání

předmětného vozidla, když toto stálo na místě označeném dopravní značkou IP 12 „vyhrazené parkoviště“, kde je zastavení i stání povoleno a nejednalo se o porušení zákazu zastavení nebo stání, který byl označen příslušnou zákazovou značkou.

30. Žalobci je nutno dát za pravdu v tom, že na vyhrazeném parkovišti je umožněno parkování vozidel. Je však nutno zdůraznit, že se musí jednat o vozidla držitelů parkovacích karet 1. To znamená, že vozidlo stojící na vyhrazeném parkovišti, musí být viditelně označeno parkovací kartou 1. Předmětné vozidlo však takto označeno nebylo, proto je nutno učinit závěr, že stálo na vyhrazeném parkovišti bez právního důvodu. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvedl, že *„termín „neoprávněné zastavení a stání“ nelze podřazovat pouze pod nerespektování zákazových značek, nýbrž pod něj spadá celé spektrum jednání, které definuje zákon o silničním provozu např. v ust. § 27, které přesně vymezuje, kde řidič nesmí zastavit a stát. ... Pokud by měl zákonodárce na mysli pouze případy zastavení a stání v rozporu se zákazovými značkami, jak namítá odvolatelka, bylo by dotčené ustanovení zákona v tom smyslu formulováno.“* Pro úplnost soud dodává, že v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu je uvedeno, že *řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.*

31. V daném případě byly splněny kumulativně všechny tři podmínky stanovené v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Jednalo se podle písm. a) tohoto ustanovení o neoprávněné stání na vyhrazeném parkovišti. Podle písm. b) tohoto ustanovení došlo k porušení povinností nezjištěným řidičem předmětného vozidla ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.* Přičemž toto protiprávní jednání nezjištěného řidiče předmětného vozidla nese znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle něhož *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.* Podle písm. c) uvedeného ustanovení toto porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Správními orgány obou stupňů byl proto žalobce shledán odpovědným za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zcela v souladu se zákonem.

Závěr

32. Žaloba není důvodná, proto ji soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

33. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. března 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová